

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÉ KRÍDLA

PROROCTVO O DRÁČIKOCH

FRAGMENT

Ohnivé krídla – Proroctvo o dráčikoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Tui T. Sutherland
Ohnivé krídla – Proroctvo o dráčikoch
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÉ KRÍDLA

PROROCTVO O DRÁČIKOCH

 FRAGMENT

palác královnej
Morény

Ladové kráľovstvo

pevnosť
kráľovnej Pálavy

Pieskové
kráľovstvo

Skorpiónsky brloh

Nebeské kráľovstvo

Nefritová hora

podhorie

palác královnej
Šarloty

Rieka diamantovej trieste

Delta diamantovej
trieste

Morské kráľovstvo

Bahnové
kráľovstvo

dúpa čisteov

dúpa čisteov

Daždové kráľovstvo

**NOCOLETOV SPRIEVODCA
DRACI V PYRRHII**

PIESKOLETI

Opis: bledozlaté alebo biele šupiny odtieňa púštno piesku, chvost s jedovatým hrotom, rozštiepený čierny jazyk.

Schopnosti: bez vody môže prežiť dlhý čas, nepriateľa vie bodnúť špičkou chvosta tak, ako škorpióny, maskujú sa zahrabaním sa do púštno piesku, chrlia oheň.

Kráľovná: po smrti kráľovnej Oázy sa kmeň rozdelil v boji o trón medzi tri súperky: sestry Páľavu, Jasavu a Plamienku.

Spojenci: Páľava bojuje po boku neboletov a bahnoletov, Jasava sa spojila s moroletmi a Plamienka má podporu väčšiny pieskoletov a ľadoletov.

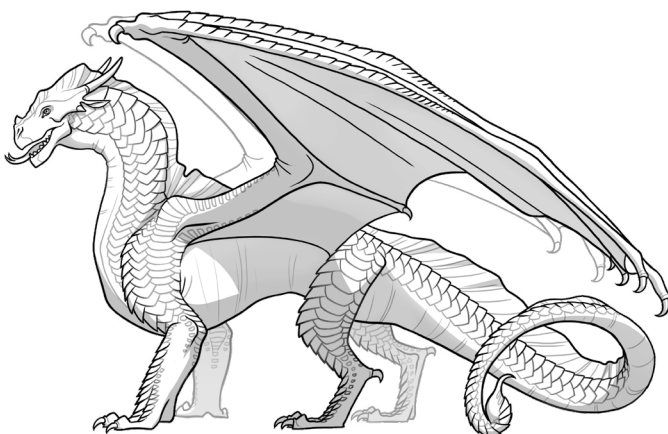
BAHNOLETI

Opis: hrubé, obrnené hnedé šupiny, niekedy s jantárovými a zlatými podšupinami, veľká, plochá hlava s nozdrami na hornej strane ňufáka.

Schopnosti: vedia chrliť oheň (ak sú dostatočne zahriati), až na hodinu zadržať dych a splynúť s prostredím veľkých močiarov. Zvyčajne sú veľmi silní.

Kráľovná: kráľovná Blatana.

Spojenci: vo veľkej vojne momentálne stoja po boku Pálavy a neboletov.

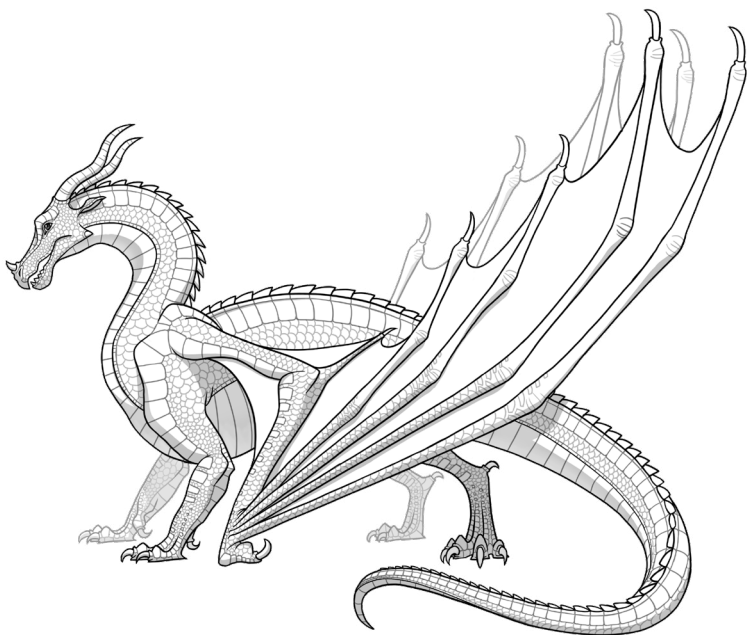
NEBOLETI

Opis: červenozlaté alebo oranžové šupiny, obrovské krídla.

Schopnosti: udatní bojovníci a letci, vedia chrliť oheň.

Kráľovná: kráľovná Šarlota.

Spojenci: vo veľkej vojne momentálne stoja po boku Pálavy a bahnoletov.

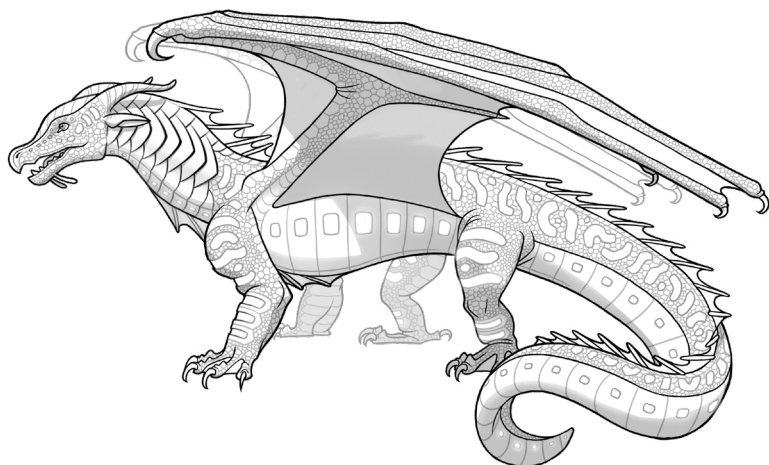
MOROLETI

Opis: modré, zelené alebo akvamarínové šupiny, medzi prstami majú plávacie blany, žiabre na krku, svetielkujúce pásy na chvoste, hlave a podrušku.

Schopnosti: vedia dýchať pod vodou, vidia v tme, jediným švihom hrubého chvosta vytvárajú veľké vlny, sú vynikajúci plavci.

Kráľovná: kráľovná Korala.

Spojenci: vo veľkej vojne sú momentálne na strane Jasavy.

ĽADOLETI

Opis: strieborné šupiny odtieňa mesiaca alebo bledomodrého odtieňa ľadu, pílkovité drápy pre lepší pohyb na ľade, rozštiepený modrý jazyk, koniec chvosta zúžený ako bič.

Schopnosti: vydržia aj pri teplotách pod nulou, neprekáža im jasné svetlo a majú smrtiaci mrazivý dych.

Kráľovná: kráľovná Moréna.

Spojenci: vo veľkej vojne momentálne stoja po boku Plamienky a väčšiny pieskoletov.

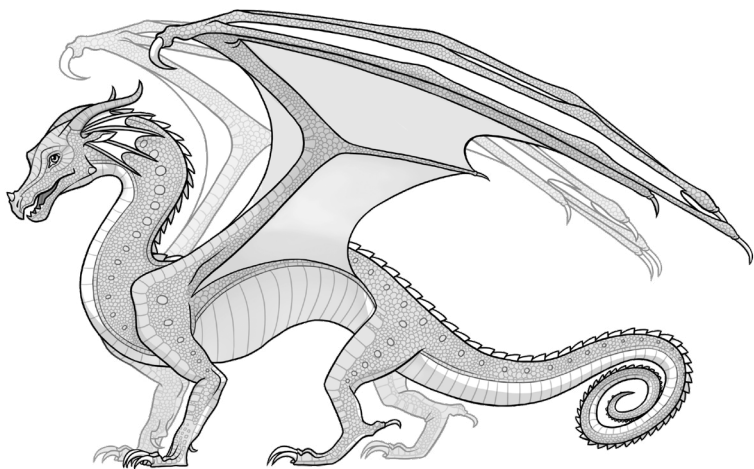
DAŽĎOLETI

Opis: ich šupiny neustále menia farbu, zvyčajne žiaria pestrými farbami ako exotické vtáky, chápavý chvost.

Schopnosti: dokážu meniť farbu šupín tak, aby splývali s prostredím, žiadne prirodzené zbrane nie sú známe.

Kráľovná: kráľovná Nádhera.

Spojenci: nebojújú vo veľkej vojne.

NOCOLETI

Opis: fialovočierne šupiny a strieborné šupiny roztrúsené po spodnej strane krídel, ktoré pripomínajú nočnú oblohu posiatu hviezdami, rozoklaný čierny jazyk.

Schopnosti: dokážu vydychovať oheň, stratí sa v tieňoch, čítať myšlienky a predpovedať budúcnosť.

Kráľovná: Jej meno je prísne strážené tajomstvo.

Spojenci: priveľmi tajomní a mocní, aby sa zúčastnili vojny.

PROROCTVO O DRÁČIKOCH

*Keď vojna potrvá dlhých dvadsať liet...
vtedy prídu dráčičky.*

*Keď krv a slzy budú potokom tiecť,
vtedy prídu dráčičky.*

*Nájdi temnomodré vajce moroleta.
Potom krídla noci samy nájdú si ňa.
Najväčšie vajce z ostrého vrcholu,
perute oblohy dá ti do daru.
Krídla Zeme hľadaj v klzkom močiari,
vajce dračej krvi sa tam objaví.
Aby ho nenašli kráľovné – sokyne,
vajce pieskoleta je dobre ukryté.*

*Z troch kráľovien, čo horia, blčia, planú,
dve umrú a tretia utrži ranu.
Pred osudom na kolená padnúť musí,
až potom moc krídel ohnivých okúsi.*

*Päť dráčikov sa vyľahne za najjasnejšej noci,
päť drakov sa narodí a ukončí boje moci.
Temnota sa dvíha, no svetla jas sa zrodí zas.
Tak prichádzajú dráčiky a s nimi lepší čas.*

PROLÓG

V zúrivej búrke sa ukrýval drak.

Tmavé oblaky ožiaril blesk. Hvitur si v letku pritlačil k telu krehký náklad. Ak sa mu podarí dostať cez hory, bude v bezpečí. Z paláca neboletov unikol nepozorovane a tajná jaskyňa bola už veľmi blízko.

Ale zdola ho už sledovali oči čierne ako obsidián.

Zlatisto bledé šupiny dračice sa na skalnej rímse leskli ako obzor na púšti. Privretými očami pozorovala trblietavý lesk strieborných krídel vysoko v oblakoch.

Švihla chvostom a dvaja ďalší draci vzlietli za ňou do srdca búrky. Od neďalekých hôr sa odrazila ozvena prenikavého škriekania, keď zaborili pazúry do ľadoleta bledého ako mesiac.

„Zviažte mu tlamu,“ prikázala dračica, keď vojaci hodili Hvitura na klzkú mokrú rímsu pred ňou. Hvitur sa už nadychoval a chystal sa zaútočiť. „Rýchlo!“

Jeden z vojakov schmatol reťaz z kopy tlejúcich uhlíkov

a obtočil ju Hviturovi okolo tlamy. Ozvalo sa zasyčanie a vzduchom sa niesol pach spálených šupín. Hvitur tlmene zastonal.

„Neskoro.“ Dračica pieskovej farby šľahala rozštiepeným jazykom.

„Už na nás svoj smrtiaci ľadový dych nevyšľahneš, ľadolet.“

„Toto mal pri sebe, kráľovná Žiarava,“ povedal jeden vojak a podal jej dračie vajce.

Žiarava pozrela na vajce cez závoj dažďa.

„To nie je ľadoletské vajce,“ zasyčala. „Ukradol si ho z paláca neboletov.“

Ľadolet pred jej pohľadom neuhol. Od miesta, kde sa žeravé reťaze dotýkali ľadovo-chladných nebeských šupín sa šírila syčiaci para.

„Myslíš si, že ťa pri úteku nikto nespozoroval?“ opýtala sa Žiarava. „Moja neboletská spojka nie je hlúpa. Kráľovná Šarlota vie o všetkom, čo sa v jej kráľovstve udeje. Jej hliadka spozorovala, ako sa z paláca vykráda nejaký zlodejský ľadolet, a mne sa zazdalo, že menšia naháňačka okorení našu nudnú návštevu.“

Žiarava priblížila veľké vajce k jasu ohňa a pomaly ho otočila. Pod bledým hladkým povrchom presvitalo niečo červené a zlaté.

„Áno, to je vajce neboleta, ktorý sa čoskoro vyľahne,“ povedala Žiarava. „Prečo by ma moja sestra posielala kradnúť neboletského dráčika? Plamienka nenávidí všetkých drakov, ktorí sú mladší a krajší ako ona.“ Na chvíľu sa zamyslela, a na rímsu okolo nich vytrvalo bubnoval dažď. „Iba ak... Zajtra je najjasnejšia noc...“ Švihla chvostom ako

škorpión – jedovatý hrot sa mihol len pár centimetrov pred Hviturovými očami. „Ty nie si v Plamienkinej armáde, však? Si jeden z tých úbohých podzemných mierových štváčov.“

„Mierové drápy?“ začudoval sa jeden z vojakov.

„Chcete povedať, že sú skutoční?“

Žiarava si odfrkla. „Zopár červov, čo plačú nad troškou krvi. Zložte mu tú reťaz. Nemôže nás zamraziť, kým sa mu neschladia šupiny.“

Vojaci poslúchli a obria dračica sa nahla k svojmu zajatcovi. „Povedz mi, Ladolet, naozaj veríš tomu chvastúnske-
mu nocoletskému proroctvu?“

„Nezomrelo predsa kvôli vašej vojne už priveľa drakov?“ zavrčal Hvitur a papuľou mu šklbalo od bolesti. „Pyrrhia trpí už dvanásť rokov. Proroctvo hovorí...“

„To ma nezaujíma. Žiadne proroctvo nebude rozhodovať o mojom osude,“ prerušila ho Žiarava.

„Čas mojej smrti nebude závisieť od nejakých slov alebo malých dráčikov, ani mi nerozkážu komu sa pokloním. Mier nastane až vtedy, keď budú moje sestry mŕtve a ja sa stanem kráľovnou pieskoletov.“ Jej jedovatý chvost sa priblížil k striebornému drakovi.

Hviturove šupiny zmáčal dážď. Zdvihol k nej oči.

„Dráčikovia prídu, či sa ti to páči, alebo nie. Oni rozhodnú, kto by mal byť pieskoletskou kráľovnou.“

„Skutočne?“ Žiarava cúvla a zľahka točila vajcom vo svojich pazúroch. V usmievajúcej sa tľame jej kmital rozštiepený jazyk. „Ladolet, takže toto vajce je súčasťou vášho hlúpeho proroctva?“

Hvitur stuhol.

Žiarava jedným dlhým pazúrom poklopkala na škrupinku. „Haló?“ zvolala. „Je tam dráčik osudu? Si pripravený vyklúvať sa a skončiť túto veľkú zlú vojnu?“

„Nechaj ho tak,“ vyrazil zo seba Hvitur.

„Povedz mi,“ ozvala sa zasa Žiarava, „čo sa stane s tvojím vzácnym proroctvom, ak sa jeden z piatich dráčikov nikdy nevyliahne?“

„To by si predsa neurobila,“ priškrteným hlasom odpovedal Hvitur. „Dračiemu vajcu by nikto neublížil.“ Zúfalo hľadel na jej pazúry.

„Ani najväčšie vajce neboleta ti nepomôže spasiť svet,“ pokračovala Žiarava. „Taký smutný, dojímavý príbeh.“

Začala si prehadzovať vajce medzi pazúrmí. „To asi znamená, že s touto strašne dôležitou vecičkou by sa malo zaobchádzať veľmi opatrne... ahaha!“

Žiarava predstierala, že sa jej mokré vajce vyšmyklo z pazúrov... a nechala ho prepadnúť cez skalnú rímsu dole do temnoty.

„Nie!“ zvriskol Hvitur. Odstrčil od seba oboch vojakov a rútil sa k útesu. Žiarava ho pazúrmí schmatla za krk, skôr než sa stihol vrhnúť za vajcom.

„A je po prorocte,“ zaškerila sa. „Aj po vašom úbohom hnutí.“

„Si netvor,“ ľadolet zasipel a zmietal sa v jej zovretí. Hlas sa mu od zúfalstva lámal.

„Nikdy sa nevzdáme. Dráčikovia prídu a skončia s touto vojnou.“

Žiarava sa k nemu naklonila a zasyčala mu priamo do ucha. „Aj keby to tak bolo, pre teba to už bude neskoro.“ Jej

pazúry sa mu zaľali do krídel a roztrhali ich na kusy. Hvitur jačal od bolesti, až kým mu jediným bleskurýchlym pohybom nezabodla jedovatý hrot svojho chvosta do lebky a neprehodila jeho dlhé strieborné telo cez okraj rímsy.

Hviturov rev zanikol dávno pred tým, než sa od okolitých hôr odrazila ozvena dopadu mŕtveho tela na skaly.

Žiarava uprela oči na svojich vojakov. „Výborne,“ povedala. „Teraz by sme už o tom hlúpom prorocťve nemali počuť ani slova.“ Natiahla si pazúry, aby z nich dážd' zmyl lesklú dračiu krv. „Poletíme a nájdeme si nejakú ďalšiu korisť.“

Trojica drakov rozťahla krídla a zdvihla sa k temným mrakom.

Po chvíli sa hlboko dolu cez balvany predrala veľká dračica farby zapadajúceho slnka. Odstrčila jeho chvost, spod neho zodvihla úlomok škrupinky a vrátila sa do jaskynného bludiska pod útesom.

Bola taká veľká, že sa jej krídla šúchali o kamenné steny. Tmavú chodbu do hlbín hory si osvetľovala plamenným dychom.

„Som s Mierovými drápmi,“ odkiaľsi z tieňa zasipel hlas. „Poštoľka? Si to ty?“

„Očakávame ohnivé krídla,“ odpovedala červená dračica. Z bočnej jaskyne sa vynoril modrozelený morolet a Poštoľka k jeho nohám hodila škrupinku. „Niežeby nám to na niečo bolo,“ dodala. „Hvitur je mŕtvy.“

Morolet zísal na škrupinku. „Ale... neboľské vajce...“

„Rozbité,“ povedala. „Zničené. Je po všetkom, Pavúčiar.“

„To nie je možné,“ neveril. „Zajtra bude najjasnejšia noc.“

Všetky tri mesiace budú v splne, prvýkrát za sto rokov. Dráčikovia z proroctva sa zajtra musia vyľahnúť.“

„Jeden z nich je už po smrti,“ povedala Poštoľka.

Oči jej horeli od zlosti. „Vedela som, že som to neboletské vajce mala ukradnúť ja sama. Poznám predsa Neboletské kráľovstvo. Druhýkrát by ma nedolapili.“

Pavúčiar sa zamračil a pazúrom sa poškriabal po žiabrach na krku. „Aj Sadzička je mŕtva.“

„Sadzička?“ Poštoľke z nozdier vyšľahol ďalší plameň. „Ako to?“

„Cestou sem uviazla v boji medzi jednotkami Plamienny a Jasavy. Podarilo sa im dopraviť červené bahnoletské vajce až sem, ale potom podľahla zraneniam.“

„Takže o tie krpaté červy sa musíme postarať len ty, ja a Duniak,“ zaškriekala Poštoľka.

„Kvôli proroctvu, ktoré sa nikdy nenaplní. Poďme tie prekliate vajcia hneď rozbiť, a bude to. Zmizneme ešte predtým, než sa Mierové drápy vrátia po dráčikov.“

„Nie!“ zasipel Pavúčiar. „Najdôležitejšie zo všetkého je udržať dráčikov živých osem rokov. Ale ak pri tom nechceš byť...“

„Čuš,“ okríkla ho Poštoľka. „Som najmocnejší drak v Mierových drápoch. Potrebujete ma. Nezáleží na tom, čo si myslím o odporných malých dráčikoch.“ Pozrela sa na škrupinku, ktorá ležala na zemi, a trochu vyľakane si pošúchala dlane. „Aj keď som si myslela, že aspoň jeden z nich bude nebolet.“

„Zožením piateho dráča.“ Pavúčiar sa okolo nej prešmykol a jeho šupiny sa šuchli o stenu.

„Teraz nemôžeš ísť do Nebeského kráľovstva, ty trdlo,“ protestovala Poštoľka. „Liaheň budú strážiť ako oko v hlave.“

„Tak to vajce zožením niekde inde,“ namrzene odsekol Pavúčiar. „Dažďoleti svoje vajcia ani nepočítajú. Môžem jedno uchmatnúť z dažďového lesa a nikto si to ani nevšimne.“

„Horší nápad už nemáš?“ opýtala sa Poštoľka a striasla sa. „Dažďoleti sú chudáci. K neboletom majú ďaleko.“

„Niečo predsa musíme urobiť,“ povedal Pavúčiar a syčiac chvostom zmietol škrupinky k stene.

„Za osem rokov si Mierové drápy prídu po piatich dráčikov. Proroctvo hovorí o piatich a my ho splníme za každú cenu.“

Prvá část
Pod horou

PRVÁ KAPITOLA

O šesť rokov

Hliniak si o sebe nemyslel, že práve on je ten drak, ktorý naplní veľký hrdinský osud, ale chcel ním byť. Chcel byť veľkým spasiteľom dračieho sveta, majestátny a statočný. Chcel dokázať všetky tie úžasné skutky, ktoré od neho očakávali. Chcel spoznať svet, prísť na to, čo je v ňom zlé, a napraviť to.

Nebol však hrdina. Neoplýval žiadnymi bájnymi schopnosťami. Spánok mal radšej ako učenie a pri cvičných lovoch v jaskyniach sa mu vždy strácali kurčatá, lebo viac pozornosti venoval svojim priateľom než pierkam.

Boj mu išiel celkom dobre. Ibaže „celkom dobre“ nestačilo na to, aby zastavil vojnu a zachránil dračie kmene. Potreboval byť výnimočný. Bol najväčším dráčikom, a tak sa od neho očakávalo, že bude najdrsnejší a pôjde z neho najväčší strach.

Opatrovatelia chceli, aby bol *hrozivo nebezpečný*. A Hliniak si pripadal nebezpečný asi ako karfiol.

„Boj!“ vyštekla dračica a šmarila ho cez jaskyňu. Hliniak sa odrazil od skalnej steny a zdvihol sa na nohy. Snažil sa rozťahnuť krídla hlinenej farby, aby udržal rovnováhu. Uhol až vtedy, keď ho po tvári škrabli červené pazúry.

„No tak,“ zavrčala červená dračica. „Nebuď v úzadí. Musíš byť nemilosrdný. Objav v sebe zabijaka a pusti ho von.“

„Snažím sa!“ odpovedal Hliniak. „Možno, keby sme na chvíľu prestali a porozprávali sa o tom...“

Opäť sa naňho vrhla. „Predstieraj výpad doľava! Zvrtni sa doprava! Použi oheň!“ Hliniak sa pokúsil dostať sa pod jej krídlo a zasiahnuť ju zdola, ale, samozrejme, hodil sa zlým smerom. Drápom ho pritlačila k zemi, takže zaskučal od bolesti.

„TO MALO BYŤ DOĽAVA, TY NEMEHLO?“ skríkla naňho Poštoľka. „Sú všetci bahnoleti takí hlúpi? ALEBO SI LEN HLUCHÝ?“

Keď budeš na mňa takto kričať, tak aj budem, pomyslel si Hliniak. Neboľka zdvihla svoj pazúr a Hliniak vycúval dozadu.

„Nepoznám iných bahnoletov,“ bránil sa a oblízal si boľavé pazúry. „Isteže. No možno by sme mohli skúsiť boj bez všetkého toho kriku a...“ zmĺkol. Začul známe zasyčanie, ktoré sa vždy ozývalo pred Poštoľkiným plamenným útokom.

Hlavu si zakryl krídlami, stiahol dlhý krk a prevalil sa do bludiska kvapľov v kúte jaskyne. Do skál navôkol narážali plamene a oblízovali mu špičku chvosta.

„Zbabelec!“ zrevala staršia dračica a rozdrvila jeden z kamenných stĺpov. Hliniak si zakryl oči pred spľškou

čiernych kamienkov a takmer okamžite zacítil, ako mu dupla na chvost.

„AU!“ zajačal. „Hovorili ste, že po chvoste sa nedupe!“ Chytil sa najvyššieho kvapľa a vyškriabal sa naň. Vyčítavo odtiaľ pozeral na obrovského červeného draka.

„Som tvoja učiteľka,“ zaškerila sa Poštoľka. „Ja môžem všetko. Zlez dolu a bojuj ako nebolet.“ *Ale ja nie som nebolet*, pomyslel si Hliniak vzdorovito. *Som bahnolet! Nepáči sa mi niečo podpaľovať ani metať sa v kruhu a hrýzť ostatných drakov do krku.* Ešte ho boleli zuby, keď sa zahryzol do Poštoľkiných šupín, tvrdých ako drahokamy.

„Nemôžem bojovať proti niekomu inému?“ opýtal sa. „V tom som oveľa lepšia.“ Ostatní dráčikovia boli podobne veľkí a konali férovo (aspoň väčšinou). Zápasy s nimi ho vlastne celkom bavili. Keď sa na neho pozerala Poštoľka, nikdy nič nevyhral; príliš ho znervózňovala.

„Ale? A akého protivníka by si chcel? Zakrpatenú pieskoletku alebo lenivú dažďoletku?“ opýtala sa Poštoľka. „Som si istá, že v bitke si budeš môcť vyberať.“ Chvost páľil ako uhlíky, keď ním šľahala z boka na bok.

„Slavena nie je lenivá,“ ohradil sa Hliniak lojálne.

„Iba nemá nadanie na boj, to je všetko. Pavúčiar hovorí, že v dažďovom lese nie je o čo bojovať, lebo dažďoleti majú toľko potravy, koľko len chcú. Preto vraj ešte nevstúpili do vojny. Žiadna zo súperiacich kráľovien aj tak nechce mať v armáde dažďoletu. Hovorí sa, že...“

„PRESTAŇ TÁRAŤ A POĎ SEM!“ zahučala Poštoľka. Zdvihla sa na zadných nohách a rozťahla krídla, takže zrazu vyzerala trikrát väčšia.

Hliniak sa s poplašným zajačaním pokúsil preskočiť na vedľajší kvapel, ale krídla sa mu rozvinuli príliš pomaly a on doň nemotorne vrazil. Hrabol pazúrmí do drsnej skaly, až lietali iskry, a zavyl od bolesti, keď Poštoľka strčila hlavu medzi kvaple, chytila mu chvost do zubov a vytiahla ho na otvorené priestranstvo.

Pazúrmí mu stisla krk a zasyčala mu do ucha.

„Kde je ten krvilačný malý netvor, ktorého som videla, keď si sa vyľahol? Takého draka potrebujeme do proroctva.“

„Chrrr!“, zachrčal Hliniak a zašmátral pazúrmí v jej zovretí. Cítil, ako ho v šupinách škriabu čudné jazvy od popálenín na jej dlaniach. Takto vždy končil boj s Poštoľkou – Hliniak upadol do mdlôb a ešte niekoľko dní ho bolelo celé telo, alebo kríval. *Bráň sa, pomyslel si. Rozbesni sa! Urob niečo!* Hoci bol z dráčikov najväčší, ešte stále mu chýbal rok do dosiahnutia plnej veľkosti.

Pokúšal sa v sebe vzbudiť zúrivosť, ktorá by mu pomohla, ale v hlave mu lietala jediná myšlienka: *Rýchlo sa to skončí a ja si potom dám večeru.* No takto hrdinovia neuvažujú. Zrazu Poštoľka zrevala a pustila ho. Hliniak sťažka žuchol na zem a nad hlavou sa mu prehnali plamene.

Červená dračica sa prudko otočila. Za ňou stála mladá moroletka Tsunami a zhlboka odľukovala. Medzi ostrými bielymi zubami jej uviazla šupina červenozlatého odtieňa. Tsunami ju vyplula a očami prepichla ich učiteľku.

„Prestaňte šikanovať Hliniaka,“ zavrčala, „lebo vás zasa pohryziem.“ Jej tmavomodré šupiny sa v svetle fagle leskli ako kobaltové sklo. Žiabre sa jej chveli na dlhom krku ako vždy, keď sa rozčúlila.

Poštolka si sadla a zdvihla si chvost pred oči, aby si prezrela uhryznutie. Na Tsunami vycerila zuby. „No nie si ty lúbezná, keď tak ochraňuješ draka, ktorý sa ňa pokúsil zabiť, keď si bola ešte vo vajci?“

„Našťastie ste boli pri tom, vy, veľkí draci, aby ste nám zachránili život,“ odvetila Tsunami, „a my si to, samozrejme, vážime, lebo o tom počúvame v jednom kuse.“ Obišla Poštolku, aby sa postavila medzi ňu a Hliniaka.

Hliniak sa mykol. Túto historku neznášal. Nechápal to. Nikdy nechcel ublížiť ostatným dráčikom. Tak prečo pri liahnutí napadol ich vajcia? Naozaj má v sebe zabijackeho netvora?

Ostatní opatrovatelia, Pavúčiar a Duniak, hovorili, že počas liahnutia bol neovládateľne divoký, a že ho museli hodiť do rieky, aby pred ním ochránili ostatné vajcia. Poštolka chcela, aby v sebe toho netvora znova objavil a použil ho v boji, ale on sa bál, že keby to urobil, sám seba by nenávidel a ostatní tiež. Už len pomyslenie na to, čo takmer vyviedol svojim priateľom, z neho vysávalo všetok oheň.

Nijako zvlášť netúžil po tom, aby sa z neho stal bezohľadný stroj na zabíjanie, aj keď práve to by Poštolka považovala za pokrok.

Možno to však bol jediný spôsob, ako naplniť proroctvo.

„Dobre,“ prezieravo povedala Poštolka. „Tu sme aj tak skončili. Zapišem ti do zvitku ďalší neúspech, bahnolet.“ Do vzduchu vyfúkla malý plameň, otočila sa a vyšla z jaskyne.

Hliniak padol na zem, len čo jej červený chvost zmizol z dohľadu. Mal pocit, akoby ho všetky šupiny štípali od po-

pálenín. „Zajtra na tréningu sa k tebe bude správať príšerne,“ povedal Tsunami.

„To hádam nie,“ ironicky si povzdychla mladá dračica. „Ešte som nezažila, aby sa Poštoľka správala príšerne! To si u nej vôbec neviem predstaviť!“

„Au,“ zaúpel Hliniak. „Nerozosmievaj ma. Asi mám zlomené rebrá.“

„Nemáš,“ povedala Tsunami a ňufákom ho ťobla do boku. „Dračie kosti sú tvrdé takmer ako diamanty. Si v poriadku. Vstaň a skoč do rieky.“

„Nie!“ Hliniak si zaboril hlavu pod krídlo. „Je príliš studená!“

„Skoč do rieky“ bol Tsunamin liek na všetko.

Nudíš sa? Bolia ťa kosti? Máš suché šupiny? Mozog zahľtený dejinami vojen? „Skoč do rieky!“ vykrikla, kedykoľvek sa niekto z dráčikov pošťažoval. Rozhodne nebrala do úvahy, že je jediná, ktorá dokáže dýchať pod vodou, alebo že väčšina ostatných dračích kmeňov neznáša mokro.

Hliniakovi mokro neprekážalo, ale nemal rád zimu a podzemná rieka, ktorá pretekala ich jaskynným domovom, bola vždy mrazivo studená.

„No tak, hýb sa,“ prikázala mu Tsunami a prednými pazúrmí ho chytila za chvost, aby ho odtiahla k rieke. „Tam ti bude lepšie!“

„Tak to teda nebude!“ ohradil sa Hliniak a nohami hrabal po hladkých kameňoch, aby ju zastavil.

„Bude mi zima! Prestaň! Zmizni! Ááá!“

Tsunami ho hodila do ľadovej vody a jeho protesty sa rozplynuli v roji bublín.

Keď sa vynoril, Tsunami splývala vedľa neho, ponárala si hlavu pod hladinu a striekala si vodu na šupiny ako krásna prerastená ryba. Hliniak si pri nej pripadal ako nemotorná hnedá machuľa.

Dočvachtal sa na plytčinu a ľahol si na zatopenú skalnú rímsu. Hlavu si položil na breh. Nepriznal to nahlas, ale Tsunami mala pravdu: vo vode ho popáleniny a pomliaždeniny tak veľmi neboleli. Prúd pomáhal odplavovať kamený prach, ktorý sa mu zachytil medzi suchými šupinami.

No aj tak bola voda príliš studená. Hliniak zaryl pazúrom do skaly pred sebou. Prečo tu nemôže byť aspoň trochu bahna?

„Poštolka bude jedného dňa ľutovať, keď sa stanem kráľovnou moroletov,“ vyhlásila Tsunami, pričom stále plávala v úzkom kanáli sem a tam.

„Ja som si myslel, že o kráľovnin trón sa môžu uchádzať len jej dcéry,“ povedal Hliniak. Tsunami plávala tak rýchlo! Želal si, aby aj on mal medzi pazúrami plávacie blany, na krku žiabre a taký hrubý chvost ako ona. Jedným silným šľahnutím dokázala vyšplechnúť skoro všetku vodu z rieky.

„Možno je kráľovná moroletov moja matka, a ja som stratená princezná,“ odpovedala. „Ako v tom príbehu.“

Všetky vedomosti dráčikov pochádzali zo zvitkov, ktoré získali Mierové drápy. Ich najobľúbenejší sa volal „Stratená princezná“. Bola to báj o zmiznutej moroletskej princeznej, ktorej rodina pri pátraní obrátila naruby celý oceán. Napokon cestu domov našla, rodičia ju privítali s radostne roztvorenými krídlami a vystrojili jej hostinu.

Hliniak vždy preskakoval dobrodružstvá, opísané v príbehoch. Najviac sa mu páčil koniec: šťastná matka a šťastný otec. A hostina.

To tiež znelo skvelo.

„Zaujímalo by ma, akí sú moji rodičia,“ povedal.

„Mňa by zaujímalo, či je niekto z našich rodičov nažive,“ hlesla Tsunami.

Hliniakovi sa o tom nechcelo premýšľať. Vedel, že draci hynú vo vojne každý deň – Poštolka a Pavúčiar im prinášali správy o krvavých bitkách, spálenej zemi a horiacich kópách dračích tiel. Musel však veriť, že jeho rodičia sú stále v bezpečí. „Myslíš si, že sa im za nami niekedy cnie?“

„Určite.“ Tsunami naňho chvostom strekla spršku vody. „Stavím sa, že tí moji boli celí bez seba, keď im Pavúčiar ukradol moje vajce. Ako v tom príbehu.“

„A moji obrátili hore nohami celý močiar,“ povedal Hliniak. Všetci si od útleho veku predstavovali, ako po nich rodičia zúfalo pátrajú. Hliniakovi sa páčila predstava, že ho niekto tam vonku stále hľadá... že niekomu chýba a chcel by ho späť.

Tsunami sa prekoprcela na chrbát a priesvitnými zelenými očami pozrela ku kamennému stropu. „Mierové drápy vedia, čo robia,“ trpko sa uškrnula. „Tu dolu nás nikdy nikto nenájde.“

Chvíľu počúvali čľapot rieky a praskanie fakiel.

„Nezostaneme v podzemí navždy,“ podotkol Hliniak, aby ju upokojil. „Ak Mierové drápy chcú, aby sme zastavili túto vojnu, raz nás budú musieť pustiť.“ Zadumane sa poškriabal za uchom. „Hviezdoplav hovorí, že už len dva

roky.“ Ďalšie dva roky urážok a útokov. Postačí, keď ich ne-
jako prečká. „Potom budeme môcť ísť domov a zjesť toľko
kráv, koľko budeme chcieť.“

„Najskôr zachránime svet,“ opravila ho Tsunami. „A až
potom pôjdeme domov.“

„Jasné,“ súhlasil Hliniak. O tom, ako zachráni svet, mal
len hmlisté predstavy. Podľa všetkého, všetci si mysleli, že na
to prídu dráčikovia práve vtedy, keď nastane pravá chvíľa.

Hliniak sa vyškriabal z rieky. Premáčané krídla ho ťažili.
Dovliekol sa k stene a roztiahol si ich pred jednou z fakiel,
zaklonil hlavu a snažil sa zohriať. Na šupinách pocítil sla-
bučné teplo.

„Iba ak..“ povedala Tsunami.

Hliniak naklonil hlavu, aby sa na ňu pozrel.

„Iba ak čo?“

„Iba ak by sme odišli skôr,“ dopovedala, prevalila sa na
brucho a jediným ladným pohybom sa vymrštila na breh.

„Odišli?“ vystrašene zopakoval Hliniak. „Ako? Sami?“

„A prečo nie?“ opýtala sa. „Ak sa nám podarí nájsť vý-
chod, prečo by sme mali čakať ďalšie dva roky? Ja som pri-
pravená zachrániť svet hneď teraz, ty nie?“

Hliniak si nebol istý, či vôbec niekedy bude pripravený
zachraňovať svet. Myslel si, že im Mierové drápy povedia,
čo treba urobiť. Iba ich opatrovatelia – Poštolka, Pavúciar
a Duniak – vedeli, kde sú dráčikovia skrytí, ale vo svete
pôsobila celá sieť Mierových dráпов, ktorá sa pripravovala
naplniť proroctvo.

„Sami nemôžeme zastaviť vojnu,“ povedal.

„Nevedeli by sme, ako na to.“

Tsunami podráždene mávla krídlami a postriekala ho studenými kvapkami. „Samozrejme, že ju môžeme zastaviť sami,“ odporovala. „To je predsa hlavný zmysel toho pro- roctva.“

„Možno o dva roky,“ povedal Hliniak. *Dovtedy azda v sebe objavím svoju nebezpečnú stránku. Potom možno budem ten nelútostný bojovník, ktorého zo mňa chce mať Poštoľka.*

„Možno aj skôr,“ trvala na svojom Tsunami.

„Len o tom skús trochu porozmýšľať, dobre?“

Prestúpil z nohy na nohu. „Dobre. Popremýšľam o tom.“ Takto sa aspoň nebudeme hádať. Tsunami nahla hlavu na bok. „Počujem večeru!“ Z chodby za nimi sa rozliehalo tlmené, vystrašené bučanie. Veselo dobla do Hliniaka.

„Dáme si preteky do siene!“ Otočila sa a odbehla, ani nečakala na odpoveď.

Svetlo fakiel v tréningovej jaskyni sa Hliniakovi zdalo matnejšie a spod šupín mu presakovala studená voda. Zložil si krídla a chvost si ošúchal troskami rozdrveného skalného stĺpu.

Tsunami je blázon. Päťica dráčikov nebola pripravená zastaviť vojnu. Sami by v nebezpečnom svete ani nedokázali prežiť. Možno je Tsunami statočná a húževnatá ako správna hrdinka, ale Slniečnica, Slavena a Hviezdoplav... Hliniak si spomenul na všetky veci, ktoré by im mohli ublížiť, a aby ich ochránil, dal by im aj svoje vlastné šupiny, drápy a zuby.

Navyše, z jaskyne nebolo úniku. O to sa postarali Mierové drápy.

Aj tak uvažoval nad tým, aké by to bolo, keby sa vybral domov hneď teraz, a nie až o dva roky. Nikdy nepoznal nič

iné, len tieto jaskyne, v ktorých sa vyľahol, ale častokrát si nadzemný svet aspoň predstavoval. Vrátil by sa do močiarov, do mokradí, k celému kmeňu bahnoletov, ktorí vyzerajú a myslia tak ako on... k svojim rodičom, nech sú kýmkoľvek...

Čo ak sa im to podarí?

Čo ak dráčikovia dokážu utiecť, prežiť a zachrániť svet... podľa seba?

DRUHÁ KAPITOLA

Hliniak chvostom zmietol zvyšky večere do rieky. Prúžkované biele kosti odplávali dole prúdom. Po obvode veľkej centrálnej jaskyne sa mihotali ohne. Nad hlavou sa otváral rozľahlý priestor s kvapľami, čo pripomínali obrie zuby. Jaskynná klenba bola dosť veľká, aby sa do nej zmesťilo šesť urastených drakov s rozťahnutými krídlami. Pri jednej stene pretekala podzemná rieka, bublala a zurčala si sama pre seba, akoby plánovala svoj vlastný únik. Hliniak sa pozrel na dve malé spacie jaskyne – momentálne prázdne –, ktoré sem ústili, a keď upratoval, uvažoval, kam zmizli ostatní dráčikovia.

„HA!“ zajačal za ním hlas. Hliniak sa mykol a hlavu si zakryl krídlami.

„Čo som vyviedol?“ zakňučal. „Ospravedlňujem sa! Bola to nehoda! A ak ide o tú kravu navyše, Duniak hovoril, že si ju môžem zobrať, lebo Pavúčiar príde neskoro, ale ospravedlňujem sa a zajtra môžem zostať bez večere!“

Do chrbta medzi krídla ho štuchol malý ňufák.

„Upokoj sa, hlupáčik,“ povedala Slniečnica. „To nebolo pre teba.“

„Ach.“ Hliniak sa vystrel a obrátil sa k najmenšiemu a poslednému vyliahnutému dráčikovi. Práve jej v tleme zmizol chvost nejakej bledej jašteričky. Zazubila sa naňho.

„To bol môj divoký lovecký pokrik,“ vysvetlila. „Páčil sa ti? Však bol strašidelný?“

„No, rozhodne ma prevapil,“ odpovedal. „Zasa jašteričky? Čo je zlé na kravách?“

„Fuj. Sú príliš ťažké,“ povedala. „Vyzeráš strašne vážne.“

„Len premýšľam.“ Bol rád, že Poštolka a Duniak nevedia čítať myšlienky tak, ako to vedia nocoleti. Počas večere nedokázal vypudíť z hlavy predstavu o úteku.

Zdvihol krídlo a Slniečnica sa usadila tesne pri ňom. Cítil, ako z jej zlatých šupín sála teplo. Slniečnica bola priveľmi malá a nemala správnu farbu – bola žltohnedá a nie pieskovobledá ako väčšina pieskoletov –, ale aspoň vyžarovala teplo tak, ako zvyšok jej kmeňa.

„Duniak hovoril, že by sme sa mali hodinu pred spánkom ešte učiť,“ povedala „Ostatní sú už v študovni.“

Ten dokaličený drak, čo ich učil, ako prežiť vo voľnej prírode, bol pieskolet rovnako ako Slniečnica... teda viac-menej. Na najmenšom dráčikovi nebolo čosi úplne v poriadku. Nielenže mala príliš zlatisté šupiny, ale oči mala šedozelelé, namiesto lesklo čiernych. A najhoršie bolo, že jej chvost sa končil obyčajnou špičkou ako chvosty väčšiny dračích kmeňov a nie jedovatým bodcom, ktorý bol najnebezpečnejšou zbraňou pieskoletov. Poštolka často hovorievala, že

Slničnica bola dokonale neškodná... a načo je neškodný drak? Jej vajce však zodpovedalo pokynom z proroctva, či už sa to Mierovým drápom páčilo, alebo nie. V proroctve nebolo asi nič o dažďoletoch. Všetci dráčikovia počuli – veľakrát! – o tom, že Slavena je náhrada na poslednú chvíľu za rozbité neboletské vajce. Poštoľka a Duniak ju označili za omyl a často na ňu vrčali.

Nikto netušil, či proroctvo môže naplniť aj dažďolet namiesto neboleta, ale vzhľadom na to, čo Hliniak vedel o neboletoch, bol veľmi rád, že tu v podzemí majú Slavenu, a nie ďalšiu nadurdenú Poštoľku s ohnivým dychom. Okrem toho, ak niekto nenaplní proroctvo, bude to najskôr on a nie Slavena.

„Tak poď,“ povedala Slničnica a pleskla ho chvostom. Vykročil za ňou cez centrálnu jaskyňu.

Kľukaté kamenné chodby sa rozchádzali štyrmi smermi: jedna k tréningovej jaskyni, jedna k jaskyni opatrovateľov, jedna do študijnej jaskyne a posledná do vonkajšieho sveta. Tá bola zatarasená balvanom takým veľkým, že s ním žiadny z dráčikov nedokázal pohnúť.

Hliniak sa cestou okolo neho zastavil a zatlačil do kameňa ramenom. Vždy, keď tam neboli veľkí draci, sa pokúšal odvaliť ho. Možnože nie oveľa, ale aj sotva badateľný posun by mu dal najavo, že sa konečne blíži k plnému vzrastu. Cítil sa veľký. Neustále do niečoho narážal a nechcene zhadzoval veci chvostom alebo krídlami.

Dnes nie, smutne si pomyslel, keď sa balvan ani nepohol. Možno zajtra.

Pobral sa za Slničnicou do študovne.

Jeho veľké nohy a veľké pazúry dupali a škrabali po kamennej podlahe. Hoci žil celý život pod horou, nikdy si nezvykol na chôdzu po holej skale. Stále sa mu obrusovali pazúry a na konci každého dňa ho boleli.

Tsunami pobehovala po študovni a štekala pokyny. Slnečnica s Hliniakom si sadli pri vchode a zložili si krídla na chrbát. Z otvoru v strope vysoko nad nimi ich ovieval priedvan – bolo to jediné okno do vonkajšieho sveta vo všetkých jaskyniach. V noci, bez vzdialeného náznaku slnečného svetla, táto miestnosť pôsobila ešte chladnejšie a prázdnejšie. Hliniak sa natiahol hore a začuchal k temnote, ktorá sa rozprestierala za otvorom. Mal pocit, že vonia hviezdami.

Na stene medzi faktami visela mapa Pyrrhie. Tsunami a Hviezdoplav si ju radi prezerali a snažili sa uhádnuť, kde je ich tajná jaskyňa, lebo im to žiadny z veľkých drakov nikdy neprezradil. Hviezdoplav si bol úplne istý, že sú niekde pod Pazúrmí Oblačných hôr. Neboleti dávali prednosť životu na vrcholkoch, takže v hlbokých jaskyniach pod nimi sa mohlo odohrávať čokoľvek, a oni si to ani nevšimli.

„Dejiny sú také komplikované,“ zahučala Slnečnica smerom k Hliniakovi a švihla chvostom z boka na bok.

„Prečo sa všetky tri strany nestretnú a nedohodnú sa na ukončení vojny?“

„To by bolo skvelé,“ povedal Hliniak. „Potom by sme sa už o ne nemuseli učiť.“

Slnečnica sa rozchichotala.

„Prestaňte,“ rázne ich napomenula Tsunami a dupla si nohou. „Žiadne šepkanie! Dávajte pozor. Rozdeľujem úlohy.“

„Toto nie je poriadne štúdium,“ upozornil ju Hviezdoplav. V tmavých tieňoch medzi faklami bol vďaka svojim čiernym nocoletským šupinám takmer neviditeľný. Priťahol si niekoľko zvitkov a začal ich úhľadne vyrovnávať do trojuholníkov. „Možno by som vám skôr mal predčítať.“

„Pre drahé mesiace, tak toto nie,“ ozvala sa Slavena z rím-sy nad ním. „Možno neskôr, keď sa budeme snažiť zaspáť.“ Dlhá, elegantná tlama nespokojne žiariaca smaragdovou zeleňou jej spočívala na predných labách. Na šupinách sa jej leskla dúhová modrá a dnes večer jej chvost tvorili víry sýtych purpurových odtieňov.

Hliniak si pomyslel, že okrem Slaveny by nikto z nich nevedel, koľko farieb je na svete.

Uvažoval, aké to musí byť v dažďovom lese, kde žije celé spoločenstvo takých nádherných drakov.

„Ticho,“ okríkla ich Tsunami. „Najlepšou kráľovnou by som bola jednoznačne ja, ale nech je ňou Slniečnica, lebo ona je skutočný pieskolet.“

Podišla k nim a postrčila Slniečnicu do stredu jaskyne.

„Tak trochu,“ Slavena zamrmlala polohlasom.

„Psst.“ Hviezdoplav ju klepol chvostom. Žiadny z dráčikov nikdy nehovoril o tom, prečo Slniečnica nevyzerá ako normálny pieskolet. Hliniak odhadoval, že jej vajce vytiahli z piesku predčasne. Vajcia pieskoletov možno potrebujú slnko a púštny piesok, aby ostali až do vyliahnutia v teple, inak sa z nich vykľuvali nedopečení dráčikovia so smiešnym vzhľadom – nech je, ako chce, osobne si myslel, že Slniečnica vyzerá dobre.

Tsunami drápmi poklopkala o podlahu a pozrela sa na svojich priateľov. „Hliniak, chceš byť čističom?“

„To nie je férové,“ upozornil ju Hviezdoplav. „Je dvakrát väčší než Slnečnica. Skutočný čistič by bol podľa tohto zvitku menší než je ona. Píše sa tu, že čističi nemajú šupiny, krídla ani chvost a chodia na dvoch nohách, čo sa mi zdá dosť nestabilné. Stavím sa, že stále padajú. Vedeli ste, že majú radi poklady skoro tak ako draci? Podľa zvitkov je známe, že čističi napádajú osamelých drakov a okrádajú ich...“

„VŠAK MY TO VŠETKO VIEME,“ vyrútila sa naňho Slavena.

„Všetci sme boli na tej vzrušujúcej prednáške. Nenúť ma, aby som zletela dole a pohrýzla ňa, Hviezdoplav.“

„Ja by som sa rád stretol so skutočným čističom!“ zasníval sa Hliniak. „Odrhol by som mu hlavu! A zožral by som ju!“ Treskol prednými drápmi do zeme. „Stavím sa, že by chutila lepšie ako tie operené jednohubky, ktoré nám stále nosí Poštoľka.“

„Úbohý, hladný Hliniak,“ doberala si ho Slnečnica.

„Až budeme slobodní, nájdeme hniezdo čističov a všetkých zjeme,“ sľúbila Tsunami a strčila doňho krídlom.

Slnečnica na ňu žmurkla. „Keď budeme slobodní?“ *Juchú*. Tsunami s Hliniakom sa na seba pozreli. Slnečnica bola ľúbezna, dôverčivá a zúfalo nevedela udržať tajomstvo.

„Chcem povedať, keď naplníme proroctvo, samozrejme,“ opravila sa Tsunami. „Hliniak, buď čističom. Tu máš, toto bude tvoj drapák.“

Švihla chvostom a zhodila jeden z kvapľov. Po jaskyni sa rozleteli úlomky kameňa a ostatní dráčikovia sa prikrčili.

Hliniak zdvihol ostrý kamenný oštep a samopašne sa zaškeril na Slniečnicu.

„Neublíž mi naozaj, to predovšetkým,“ nervózne povedala.

„To vieš, že ti neublíži,“ upokojila ju Tsunami.

„Len to hráme. A my ostatné budeme princezné. Ja budem Žiarava, Slavena môže byť Jasava a Hviezdoplav bude Plamienka.“

„Už minule som musel byť princezná,“ ozval sa Hviezdoplav. „Táto hra sa mi nepáči.“ Natiahol si krídla a rozčuchané šupiny na spodnej strane sa leskli ako hviezdy na nočnej oblohe.

„To nie je hra, to je dejepis,“ oponovala Tsunami.

„A keby sme mali ďalších kamarátov, mohli by sme to hrať inak. Lenže princezné piesočných drakov sú tri, teda jednu z nich musíš hrať ty. Tak sa prestaň sťažovať.“

Hviezdoplav pokrčil ramenami a opäť sa uvelebil v tieni, ako to robil vždy, keď nemohol vyhrať nejaký spor.

„Dobre, začnite,“ nariadila Tsunami a vyskočila na rím-su vedľa Slaveny.

„Uhm,“ odkašľala si Slniečnica a nespoko sledovala Hliniaka. „Jasnačka. Takto sa tu prechádzam, la la la, ako kráľovná pieskoletov Oáza. Som strašne dôležitá, é... kráľovská a vôbec.“

Tsunami si povzdychla. Slavena a Hviezdoplav potlačili úsmevy.

„Som kráľovná už celú večnosť,“ pokračovala Slniečnica a prebehla po jaskyni. „Nikto sa neodváža vyzvať ma na súboj o trón! Som najsilnejšia pieskoletská kráľovná.“

„Nezabudni na poklad,“ zasyčala Tsunami a ukázala na kopy uvoľnených kameňov.

„Ach áno,“ prikývla Slnečnica. „To je najskôr vďaka môjmu pokladu! Mám obrovský poklad, lebo som významná kráľovná!“ Chvostom si prisunula niekoľko kameňov a vzala si ich do pazúrov.

„Hovorí tu niekto o poklade?“ zaburácal Hliniak a vyskočil spoza veľkého skalného výčnelku. Slnečnica od ľaku zvyškla.

„Nie!“ zavolala Tsunami. „Nebojíš sa! Si kráľovná Oáza, veľká, drsná kráľovná piesočných drakov.“

„Ja-jasné,“ vykotala Slnečnica. „Grrr! Čo tu, v Kráľovstve pieskov, robí ten maličký čistič? Nebojím sa maličkých čističov! Pôjdem, a zhltnem ho ako malinu!“

Slavena sa neovládateľne rozosmiala – musela si ľahnúť a zakryť si tvár krídlami. Aj Tsunami sa tvárila, akoby preháňala smiech.

Hliniak sa rozohnal drapákom. „Písk písk, písk!“ vykrikol. „A ďalšie odporné čističské zvuky! Prišiel som ukradnúť poklad nádhernému drakovi!“

„Mne nič neukradneš, to by tak bolo,“ naježila sa Slnečnica, pokročila dopredu, roztiahla si krídla a výhražne zdvihla chvost. Bez jedovatého hrotu, aký mali ostatní pieskoleti, jej chvost vôbec nevyzeral hrozivo, ale nikto to nekomentoval.

„Uááá!“ zreal Hliniak a vrhol sa svojím kamenným drápom vpred. Slnečnica mu ustúpila z cesty a začali okolo seba krúžiť, zaháňali sa proti sebe a uhýbali si. Toto bola pre Hliniaka najťažšia časť. Keď Slnečnica zabudla na to, že má byť kráľovnou, a sústredila sa na zápas, boj s ňou bol zába-

va. Vďaka svojim drobným rozmerom ľahko uhýbala a tiež sa ľahko prešmykla cez jeho obranu.

Nakoniec ale kráľovná Oáza musela prehrať – tak to bolo v príbehu. Hliniak zatlačil Slniečnicu chrčtom k stene jaskyne a zabodol falošný drapák medzi jej krk a krídlo, akoby jej preklal srdce.

„Ááá,“ zavyla Slniečnica. „Nemožné!“

Kráľovnú porazil obyčajný čistič! Kráľovstvo sa rozpadne! Ach, môj poklad... môj krásny poklad...“ Zrútila sa na zem s roztriahnutými nehybnými krídlami.

„Ha-ha-ha!“ deklamoval Hliniak. „A písk-písk! Poklad môj!“ Nabral si kamene a mávajúc chvostom hrdo odkráčal.

„Teraz sme na rade my,“ vyhlásila Tsunami a zoskočila z rímsy. Príbehla k Slniečnici, zopla jej pazúry a úzkostne vykričla: „Ach nie! Naša matka je mŕtva a poklad je preč. Ale najhoršie je, že ju nezabila žiadna z nás – kto má teraz byť kráľovnou?“

„Práve som sa ju chystala vyzvať,“ zvolala Slavena a dramaticky zamávala krídlami.

„Bojovala by som s ňou o trón na život a na smrť. Ja by som chcela byť kráľovnou!“

„Nie, ja by som mala byť kráľovná!“ nesúhlasila Tsunami. „Som najstaršia a najväčšia a vyzvala by som ju prvá!“

Obe sa pozreli na Hviezdoplava, ukrytého v tieni. Čierny drak vyzeral akoby sa snažil urobiť sa ešte neviditeľnejším.

„No tak, Hviezdoplav,“ vyzvala ho Tsunami.

„Nebud' lenivý ako...“ Zarazila sa skôr, ako by povedala „dažďolet“. Učitelia hovorili také veci každú chvíľu: „Ak nebudeš študovať, nebudeš o nič lepší ako dažďolet.“